

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

O věčném boji dobra se zlem

Slavné obrazy velkých mistrů zdobí sbírky světových galerií a v kopiích přinášejí tajemnou krásu palety a štětců, prózu dlouhých hodin a bezesných nocí, bohatství ducha a dovednosti rukou i do nejprostších domků. Každý z nich má, stejně jako jejich tvůrci, svoji historii. Avšak ne každý malíř dokázal namíchat do barev dech věčného života a štětce vést tahem nesmrtnosti.

Mezi ty, kterým se to podařilo, patří italský malíř Leonardo da Vinci. Jedním z jeho nejslavnějších obrazů je Poslední večeře Páně. Provází jej zajímavý a poučný příběh jako přesvědčivé svědectví o věčném boji dobra se zlem a jejich neustálých vzájemných proměnách.

Když se Leonardo da Vinci rozhodl, že obraz namaluje, hledal nejprve model, podle něhož by vytvořil postavu Krista. Stovky mužů přicházely a nabízely své tváře očím mistra, který toužil nalézt obličej Kristovy krásy a ušlechtilosti.

Po dlouhých týdnech usilovného hledání našel konečně vhodný model. Šest měsíců kreslil da Vinci hlavní osobu svého obrazu. V průběhu dalších šesti let našel postupně jedenáct mužů, kteří vytvořili vzor pro zobrazení jedenácti apoštolů. Jen jedno místo zůstalo prázdné - místo pro tvář Jidáše. Opět dlouhé týdny pátral da Vinci po muži s tváří poznamenanou kletbou pokrytectví, podvodu a zločinu, s obličejem, který by představoval povahu schopnou zradit nejlepšího přítele. Po mnoha bezvýsledných pokusech nalézt jej se da Vinci dozvěděl, že v Římě byl odsouzen mnohonásobný zločinec k trestu smrti. Mistr hned odjel do Říma a vyhledal vězení, v němž se onen muž našel. Když ho vyvedli na nádvoří a sluneční paprsky se zabodly do jeho tváře, poznal da Vinci, že našel poslední model svého obrazu. Dlouhé rozčuchané vlasy pokrývaly trestancova ramena a hřích se zločinem vepsaly do jeho tváře hluboké jizvy nenávisti, zbabělosti a hrůzy. Šest týdnů maloval da Vinci třináctou postavu Poslední večeře. Když obraz dokončil a strážníci odváděli odsouzence naposled,

otočil se a zvolal: „Pane da Vinci, vy mne neznáte? Vy opravdu nevíte, kdo jsem?“ – „Ne, nikdy v životě jsem vás neviděl,“ odpověděl mistr. Tázavý pohled trestancových očí spadl do prachu nádvoří. Pak se ještě jednou obrátil, pohlédl na dokončený obraz a rozpraskané rty zašeptaly: „Vždyť podle mne jste před šesti lety maloval Krista!“

(Text M. Černého vybral P. Petr Blecha)

Zprávy z farnosti

- **Poutní mše svatá v Chyňavě – 3. července**
V neděli 3. července bude v 11.15 hodin v kostele sv. Prokopa v Chyňavě sloužena poutní mše svatá.
- **Svátek sv. Jakuba, poutní slavnost – 24. července**
Svátek sv. Jakuba, patrona naší farnosti, oslavíme v Berouně v neděli 24. července.
- **Poutní mše svatá v Králově Dvoře – 14. srpna**
V neděli 14. srpna bude v 8.00 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Králově Dvoře – Počaplech sloužena poutní mše svatá.
- **Poutní mše sv. v Železné – 14. srpna**
V neděli 14. srpna bude poutní mše svatá také sloužena od 11.15 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Železné. Bohoslužba v Chyňavě v tuto neděli nebude.
- **Poutní mše sv. na Vráži - 27. srpna**
V sobotu 27. srpna v 18.00 hod. bude sloužena poutní mše sv. v kostele sv. Bartoloměje na Vráži.
- **Poutní mše sv. v Hýskově – 3. září**
V sobotu 3. září v 18.00 hod. bude sloužena poutní mše sv. v kostele Narození Panny Marie v Hýskově.
- **Poutní mše sv. na Tetíně – 17. září**
V sobotu 17. září v 11.00 hod. bude sloužena poutní mše sv. ke sv. Ludmile na Tetíně.
- **Poutní mše sv. v Nižboru – 17. září**
V sobotu 17. září v 16.30 hod. bude sloužena také poutní mše sv. v kostele Povýšení sv. kříže v Nižboru.
- **Modlitební společenství**
Setkání se koná vždy ve čtvrtek:
 - **14. 7. - modlitba s Biblí v Berouně na faře od 20 hod.**
 - **11. 8. - modlitba s Biblí v Berouně na faře od 20 hod.**Všichni jste srdečně zváni!
„Já vím, že můj Vykupitel je živ.“ (Job 19,25)
tým MS:
modlitba s Biblí - **Libuše Lukášová tel. 724 352 366, Jan Marek tel. 732 541 409,**
teologický klub - **Martin Šulc tel. 724 836 618,** adorace Beroun - **Jan Franta tel. 605 983 228,** adorace Tetín - **Jana Cívínová tel. 721 120 926**
- **Modlitba růžence**
se koná *vždy v pátek* před večerní mší sv. v Berouně *od 17.25 do 17.45 hod.* a vede ji M. Žáčková. Úmysl modlitby - za kněze, farnost, Komunitní centrum sv. Ludmily na Tetíně a město Beroun.

• **Plánovaný harmonogram katechezí pro děti na faře v Berouně 2022-23**

den	čas	skupina	vede
středa	14.30 – 15.15	1) cca 6-8 let	Marie Rejsková
	14.30 – 15.15	2) cca 8-9 let (<i>1. sv. přijímání</i>)	Barbora Benešová
	15.30 – 16.15	3) cca 9-11 let	Marie Rejsková
	15.30 – 16.15	4) cca 12-14 let	Barbora Benešová

Zahájení výuky je plánováno na 14. září. Případné úpravy navrženého harmonogramu budou záviset na časových možnostech vyučujících a většiny přihlášených dětí.

O synodě zblízka!?

Říkal jsem si, jak veliký je to okamžik – presynodální arcidiecézní setkání, které proběhlo 23. dubna v katedrále a pak v Arcibiskupském paláci. Statistika z farní fáze potvrzovala, že se sešlo celkem 354 dotazníků. Zapojilo se 205 skupinek, z nichž 148 odevzdalo jen jednu otázku a dál už nepokračovaly. Zapojilo se 82 farností, několik řádů, nad-farních společenství. Statistickým odhadem se zapojilo minimálně 1400 lidí, ale fakticky mohlo jít až o dvojnásobek. **Je to hodně, nebo málo??!** Nejvíce skupinek bylo ve farnostech v Kobylicích (17), Vinoři (13), Michli (12), Dobříši (7). **Beroun byl také skvělý!!** Z mimopražských farností jsme odeslali ke zpracování nejvíce výstupů (11). Díky všem a díky vyřizují i od hlavních organizátorů – v případě naší arcidiecéze od P. Michala Němečka, který se o mnohé z nás v minulosti v naší farnosti duchovně staral. Ale dost statistik, o ty vlastně nejde. Chci Vám „jen“ předat informaci a potvrdit opomíjenou věc, že církev jsme my všichni. A já jsem ten pocit v katedrále i v paláci zase zažil! Biskupové, kněží, ale i my laici jsme tu kvůli Kristu. Každý z nás má svůj úkol a poslání. Opravdu mnoho slov a vět zaznělo v jednotlivých výstupech a nakonec i v syntéze, která je k dispozici na stránkách Arcibiskupství. Zmíním jednu větu, která mi utkvěla v paměti. Člen jedné skupinky se vyjádřil takto: **„Čtyřicet let chodím do tohoto kostela, ale nikdy mě nenapadlo, že bych se mohl na životě farnosti podílet.“** Co k tomu dodat? Papež František a jeho tým má nelehký úkol a cíl, ale mě osobně těší, že mě prostřednictvím církevní hierarchie takto oslovil a požádal mě i každého z nás, abychom s ním církev tvořili. Myslím si, že každý z nás může a má církev tvořit. Jsou stovky důvodů, které nám na církvi vadí, ale to je přece normální. Zkusme změnit, co změnit můžeme, a za ostatní se modleme.

Michal Šedivý

Víkendovka v „Americe“!

Mládežníci! Po vašem/našem loňském nultém ročníku **ekumenického** setkání ve Svatém Janu pod Skalou vám nyní nabízíme další možnost nevšedních zážitků během putovního setkání na Berounsku. Režisér Jiří Strach se k nám letos nepřidá (bude natáčet na Slovensku), ale stejně to bude stát za to! Přijďte se k nám. Mládež ve věku od cca 13ti do cca 20ti let.

Termín: od 30. 9. do 2. 10. 2022

Putování z Tetína přes Srbsko do lomu Velká Amerika, kde bude mše svatá, a následný přesun do Svatého Jana pod Skalou.

Předpokládaný program:

30. 9. v 17.00 hod – sraz na Tetíně, hudební produkce a povídání, táborák a nocleh v KC či mimo něj

1. 10. v 8.00 hod - snídaně a přesun do lomu Velká Amerika, mše svatá, exkurze do štol a přesun do Svatého Jana pod Skalou, večere, sdílení, duchovní slovo, ubytování ve Svatojánské koleji.

2. 10. v 8.00 hod – mše svatá, snídaně, sportovní a zážitkové dopoledne, oběd, závěr ve 14.00 hod

Doporučení: vhodná účast na celém programu, vhodná včasná rezervace do 15. 9. na mailu michalsedivy@centrum.cz nebo ivasku@razdva.cz, účastnický poplatek 500,- Kč (možnost sourozenecké slevy – individuální).

Adopce na dálku

Dopis od Violety - květen 2022:

Drahý otče Petře,

jmenuji se Violeta. Děkuji Vám, že jste si mě vybrali.

Je mi 9 let a chodím do 3. B. Mám hodně kamarádů. Baví mě kreslení a chodím do sportovního a tanečního kroužku.

V tomto roce jsme jezdili vystupovat do Minsku a vyhráli jsme taneční soutěž. Teď se učím nový tanec, se kterým budeme vystupovat při příležitosti oslav 9. května. Můj oblíbený předmět je matematika a tělocvik.

Doma mám hodně plyšáků. Moje oblíbená hračka je plyšová chobotnička. Také mám doma kocourka, jmenuje se Tigran a jsou mu tři roky. Mám ho moc ráda. Až vyrostu, chtěla bych mít ovčáckého psa, bude se jmenovat Alex.

Mám dvě sestřičky, jmenují se Vlada a Veronika. Svoji rodinu moc miluji. S Vladou ráda jezdím na kole. Až vyrostu, chci se stát veterinářkou, protože mám moc ráda zvířata. Můj sen je letět letadlem a pobývat v cizích zemích.

Přeji Vám vše dobré!

Violeta

"Když podepíšete spolupráci, pustíme vás domů. Tady jsou vaše šaty."

Miluška Havlůjová se narodila 13. května roku 1929 v Dušníkách u Prahy.

Rodiče, Jaroslav a Emílie Pomplovi, se aktivně účastnili protinacistického odboje v okolí Rožmitálu. Po únorovém komunistickém puči byla rodině zkonfiskována vila ve Voltuši a otec byl na rok uvězněn. Miluška Havlůjová se snažila očistit jméno svého otce, ale v květnu roku 1953 byla sama zatčena a odsouzena na pět let za pokus o pobuřování proti republice a vyzvědačství, přestože měla malého jedenapůlročního syna (otec byl zároveň podruhé odsouzen na 10 let). Po necelých dvou letech se Miluška Havlůjová dostala na svobodu při tzv. akci „M“, když v roce 1955 prezident Zápotocký udělil milost matkám s malými dětmi. Hned po propuštění si zlomila nohu, a protože si z vězení přinesla tuberkulózní bacil, vznikl v ráně zánět kostní dřeně. Po sedmi měsících náročné léčby se musela vyplatit z peněžitého trestu 5000 Kčs. Ještě o holích tedy

nastoupila do Restaurací a jídelen jako účetní. Po revoluci v roce 1989 se Miluška Havlůjová aktivně zapojila do politiky a vstoupila do Občanského fóra. V roce 1992 se stala starostkou Rudné, ve funkci zůstala až do roku 1998. Narušený vztah matky a syna se již nikdy nepodařilo zcela napravit. Miluška Havlůjová zemřela 15. června roku 2022 ve věku 93 let. (Zdroj: *Paměť národa*)

Téměř každý rok přijížděla v posledních dekadách paní Havlůjová do Svatojánské koleje, aby se svými četnými vrstevníky z Rudné u Prahy a jejího okolí zažila předvánoční atmosféru, která bývala umocněna kulturním vystoupením zdejších studentů a studentek. Tato vitální žena s pevnou vírou a charakterem byla totiž vězenkyní zdejšího někdejšího komunistického vězení. Dlouho trvalo, než se po Sametové revoluci odvážila vrátit se na „místo činu“. Vzpomínám si, jak při svých četných přednáškách říkala, jak důležitý moment pro přežití v tomto vězení byla nejenom pevná víra a láska k bližním, ale i obyčejné „drobnosti“ všednodenního života za mřížemi, kdy například pravidelně slýchávala houkající vlak z nedaleké Vráže a přesně věděla, že je to ten či onen spoj jedoucí do její rodné vsi Dušníků – Rudné.

Studentům Svatojánské koleje umožnila tato výjimečná žena zachytit několik důležitých vzpomínek na kameru. Vznikl pak oceněný „film“ velmi krátké stopáže, ale s velmi výstižným tématem, poselstvím a také názvem – Svoboda je křehká věc.

Rád bych touto cestou paní Havlůjové poděkoval za vše, co pro nás všechny ve svém životě udělala. Především děkuji za její neutuchající boj za svobodu! Za boj, který vždy souvisel s její vírou v Hospodina.

Miluško, děkujeme Vám!!!

Michal Šedivý

Pouť

Po pandemii je mnoho akcí v našem okolí. Jako kdyby se různé akce těšily na dobu po pandemii či na dobu v mezičase... Svatojánská pouť mívala velkolepý průběh a návštěvnost a mnoho lidí se jí účastnilo. Prý to bývaly tisíce poutníků! Často různá procesí z Prahy, Příbrami, Plzně. A jak je to nyní? Je to jiné, ale také úžasné! Jako kostelník vítám skupiny příchozích nejenom během poutního víkendu, ale i pár dnů před a pár dnů po. A pak ještě pravoslavné poutníky! Tak třeba 150 pravoslavných poutníků včetně arcibiskupa Michala a několika biskupů. Vlastně je to krásné. Před pár dny jsem přivítal poutníky z řad františkánů. Připutovali po červené stezce z Karlštejna, a tím pádem absolvovali cca 9 km poutní cesty do Santiaga... Byli nadšení. Sloužili mši při svátku sv. Jana Křtitele a při tom mysleli na zdejšího poustevníka sv. Ivana. Děkuji jim i dalším poutníkům. Turistů máme ve Svatém Janu desetitisíce, ale poutníků? Také přibývají! Díky vám, poutníci! No a my, farníci? I vám děkuji za účast! Jsou však tací, kteří říkají, že do Jána přeci nepojedou - že je tam mnoho lidí. Ale pletou se. Konec června znamená, že jeden ze dvou vrcholů turistické sezóny už je pryč. Druhý je až v září... Letošní souběh s dalšími církevními událostmi v regionu byl jasnou „komplikačí“ účasti, ale zkuste připutovat příští rok... Nemáme kolotoče a nemáme ani střelnice, ale máme tisíciletou tradici a místo, kde se člověk může ztišit i při POUTI.

Michal Šedivý

Divadélko na Den otců

Milí zlatí a stříbrní, divadélko bylo! A bylo skvělé! Otcové a dědové si hry *Peklo s ježibabou* od Divadla Elf užívali snad ještě více než jejich vnoučci, děti, manželky, snachy, zeťové a kamarádi. A že ten název byl nějak ironický nebo snad dokonce populistický? Kdo to říká, ať si dá na peklo pozor 😊! To jen pohádková ježibaba se tak

chtěla vdávat, aby nemusela lovit Kašpárky a žáby k obědu, že chtěla klidně i Lucífera, aby to dělal za ni... Ale dobro nakonec zase zvítězilo.

No a my, KKB, děkujeme všem šesti statečným, kteří i přes vedro odvážně dorazili – ten výčet zúčastněných příbuzných výše nebyl vymyšlený, nicméně týkal se několika vzájemně propojených rodin z řad Křesťanského klubu, takže nás na zahradě bylo dohromady s návštěvníky celkem pětadvacet a Elfové nehráli pro prázdnou zahradu. Vedro bylo, pravda, odzbrojující. Ale kdo přišel, užil si osvěžujícího vodotrysku, který jsme instalovali. Po představení se u rozstříkovače vděčně ochladil i

herec Michal Hnátek – ono hrát v pětatřiceti ve stínu navlečen do kostýmu... No zvládli jsme to. Stejně jako vloni, kdy zase hrozily bouře, a nakonec ani nekápl... Zvu tak milé potencionální návštěvníky již nyní napřesrok na Den otců. Jednáme s Vítou Marčíkem mladším. A vy, přátelé z farnosti, uvěřte prosím i v oblasti počasí – zatím nás sv. Petr v režii Ducha Svatého nikdy nezklamal a díky Pánu za to. Přijďte se potkat jinde než jen ve zdech kostela!

-iva-

Pokleknutí

Jen takovou velkou drobnost vám chci sdělit. Od svých třinácti let pomáhám provázet turisty a poutníky po svatojánském kostele. A také moji starší kolegové potvrzují stejný postřeh... Jak poznat příchozího kněze, který je třeba v civilu... Pokleknutím! Není to pravidlo, ale zajímavá věc. Kněz toto „gesto“ většinou nepodcení. Při vstupu do chrámu se dotkne kolenem podlahy. A vlastně nejde jen o kněze... Přibývá i takových laiků. Stalo se mi nedávno, že takto pokleklo všech sedm příchozích pánů. Pak promluvili a přitom nestihli zatajit moravský dialekt. Bylo to krásné setkání s kněžími z okolí Brna. Poutní místo má velikou výhodu v tom, že k němu přicházejí poutníci. Na vlastní oči poznávám různorodost církve a jejích členů. Kdyby chtěl někdo z vás zažít něco podobného, tak se k nám přidejte a provázejte poutníky, turisty i sami sebe. To místo vás osloví!

Michal Šedivý

Promoce 2022

Jako každý rok, tak i letos proběhly ve Svatojánské koleji absolventské zkoušky s následnou promocí. **Téměř čtyři desítky absolventů**, kteří většinu studia zvládali během pandemie, se nyní těší ze studijního úspěchu, který mnohým z nich otevírá další možnosti v profesním životě. Slavnostní mši svatou celebrouval Mons. ThDr. Jan Balík, PhD., generální vikář pražské arcidiecéze, který se následně zúčastnil i samotného promočního aktu v přílehlém parku. Jedinečné svatojánské scénérie dokreslily význam této mimořádné události. **Všem čerstvým absolventům srdečně gratulujeme!**

Michal Šedivý

V září se bude rozhodovat o našem městě Berouně

Možná jste to ještě nezaznamenali, ale již na konci léta se budou konat komunální volby, které na další čtyři roky rozhodnou, kdo nás bude na berounské radnici reprezentovat.

Komu není tato věc lhostejná, ten jistě ví, že v posledních sedmi letech to byli především představitelé spojení s dřívějším působením v KSČ a současném ANO, menší mírou pak ti ostatní. Ať tak či jinak, hlas členů berounské farnosti byl v minulých letech opravdu slabý a je možné, že právě proto jste se mnozí minulých komunálních voleb ani nezúčastnili.

V této věci mám pro Vás letos ale dobrou zprávu! Do podzimních voleb jsme totiž dohodli opravdu silnou sestavu, kterou jsme po úspěšném vzoru minulých parlamentních voleb nazvali SPOLEČNĚ PRO BEROUN. Budeme se opírat o podporovatele hnutí Starostů a nezávislých, KDU – ČSL a TOP 09 a přičemž nezávislých berounských osobností. Je jistě potěšující, že právě na této kandidátce najdete hned několik výrazných zástupců naší farnosti a berounského skautingu, Daniela Průšu, moji ženu Markétu Horákovou, Filipa Ševčíka, Tomáše Petříčka, Adélu Průšovou nebo Janu Stielovou, která se naši snahu rozhodla osobně podpořit.

Jako lídr této kandidátky chci našemu městu nabídnout své znalosti a svou práci v pozici budoucího starosty. S vedením města mám již dvanáctiletou zkušenost ze svého dřívějšího působení na Smíchovské radnici, kde jsem v té době na řadě potřeb farnosti spolupracoval s tehdejší smíchovským farářem Ondřejem Pávkem i Petrem Bouškou, který tenkrát na Smíchově také působil.

Společně máme po letech šanci změnit atmosféru v našem městě a ovlivnit to, co a jak se tu děje. Za sebe mohu prohlásit, že jsem připraven dát svou práci, um i volný čas vše ve prospěch nás všech. Moc bych si přál, abyste nás v této naší snaze společně podpořili.

V tuto chvíli Vám však za sebe, své kolegy a kolegyně z Charity i všechny, kdo nám pomáhají, přeji krásné léto plné radosti, sluníčka a pohodových dnů prázdnin a Vaší dovolené 😊

*Petr Horák
ředitel Charity Beroun*

Natáčení pro TV Noe

Do našeho Domova a Stacionáře sv. Anežky České zavítal v pátek 24. 6. 2022 kameraman TV Noe - Martin Chamer. Natáčel zde krátkou reportáž o nedávném 10. výročí našeho Domova se zvláštním režimem.

O tom, jak domov a stacionář funguje, promluvila vedoucí Lenka Kutinová, DiS. V reportáži, kterou v Noe uvidíte během následujících 14 dnů, se můžete podívat, jak probíhá aktivizace klientů (bystření

paměti) či podávání jídla.

V říjnu poběží pořad Poutníci času. Díl, ve kterém se opět budete moci do domova podívat, bude natáčen s neurologem Martinem Tolarem, který vyvíjí velmi nadějný lék na Alzheimerovu chorobu.

Markéta Petříčková

Pouť počapelských na Sázavu

V sobotu 18. 6. jsme se vypravili v počtu cca 20 vlastními vozy na společnou pouť na Sázavu. Tady nás laskavě přijal P. Radim Cigánek, který dříve v berounské farnosti působil, a proto i mnohé poutníky osobně znal (pro mě to bylo první setkání se "skoro jmenovcem"). V 10.30 jsme zahájili bohoslužbou, při které byl kazatelem zmíněn (jako potom mnohokrát) svatý Prokop. Po obědě v místní restauraci jsme absolvovali prohlídku zrekonstruovaného kostela, kterou nás provázel poutavým výkladem sám P. Radim. Někteří pak ještě prošli okolní zahrady. Pouť považuji za velmi zdařilou, protože jsme jednak poznali zajímavé duchovní místo (jehož rekonstrukce vyžadovala jistě nemalé úsilí), jednak jsme mohli strávit příjemný den (počasí nám přálo) v příjemné společnosti. Zase jsme se o něco více poznali v rámci počapelské farnosti a měli jsme možnost opustit naše všední životy, trochu se zamyslet nad duchovními dějinami naší země, což ke správné pouti patří. Za to vše patří velký dík nejen P. Cigánkovi, ale také Pavle Salvové za skvělou organizaci. Doufám, že jsme tím podpořili novou poutní tradici.

Jiří Cigánek, jáhen

Pastýřský list kardinála Dominika Duky

Dvanáct let v životě katedrály je málo, ale v životě člověka je to významná část. A tak je namístě, abych při odchodu z funkce arcibiskupa udělal bilanci tohoto dvanáctiletí.

Nejprve se sluší poděkovat. Můj předchůdce v Hradci Králové, biskup Edvard Jan Nepomuk Brynych vyslovil větu: „Nic nedokážu bez Vás, kněží.“ Chtěl bych tedy poděkovat Vám spolubratrům v biskupské, kněžské a jáhenské službě. Při svém nástupu do služby pražského arcibiskupa jsem zdůraznil, že nic nedokáží bez Vás, sestry a bratři, kteří věříme v Ježíše Krista Ukřižovaného a Vzkříšeného a kteří jsme přijali křest v Kristově Církvi, která nese také historický název římskokatolická. Odvoláváme se na Řím, na místo působení ale i umučení apoštolů Petra a Pavla.

Na době mé služby je podstatné, že byla dobou napjatou a složitou, což se stále víc vyhrocovalo. Byla to doba terorismu a migrace, výbuchu genderové ideologie, klimatických změn, kúrovce a Covidu 19. Proměňovala se z doby postmoderní na dobu postfaktickou až se proměnila v dobu posthumánní. Takže dnes balancujeme na pokraji světové války, která kromě Ukrajiny, kde je válkou horkou, probíhá i v podobě vlažné či studené války. To komplikovalo i mou práci a ovlivní i tuto bilanci. Uvědomuji si totiž, že mým hlavním úkolem bylo stát pevně, varovat a vracet lidem naději. Je to sice

trvalý úkol každého křesťana, ale sám jsem stál na zřetelně viditelném místě. Co tento úkol žádá? Nejprve vyžaduje jasně rozlišovat mezi dobrem a zlem. V relativistické postliberální společnosti, která dosáhla svého vrcholu v době posthumánní, je to mimořádně obtížné. Žádné kritérium není obecně přijato a všechny hranice jsou rozmazány. Přesto jsem přesvědčen, že v tomto bodě jsem se snažil jednat správně. Dodávat lidem naději je dnes rovněž těžké, ale dělal jsem, co jsem mohl.

V rozhodnutích, kterých bylo mnoho, vím o svých chybách, ale o některých zřejmě nevím. U prvních mohu podat vysvětlení a omluvit se. U druhých to udělám, budu-li na ně upozorněn. Paralelně jsem čelil kritikám oprávněným i neoprávněným. Mám pocit, že druhých bylo o hodně víc. S oprávněnými kritiky jsem diskutoval, u druhých jsem se ohradil, jen když přestoupily únosnou mez.

Často jsem byl kritizován za stálá jednání s představiteli státu. Bez vyjednávání bychom ovšem v ničem nemohli pokročit. Jednal jsem s demokraticky zvolenými poslanci, vládami a prezidenty. Nejednal jsem s žádným nelegitimním představitelem našeho státu. Zvláštním a také nejvíce kritizovaným bylo jednání o katedrále. Společně jsme dospěli k racionálnímu řešení, které přijala jak naše společnost, tak apoštolský stolec. Ve zkratce lze říct, že došlo k tomu, co je očividné. Stojíte-li u Národního divadla a díváte se na Hradčany a zeptáte se lidí, co je tam nejvyšší budovou, řeknou *katedrála*, a zeptáte-li se, kde ten kostel stojí, řeknou na *Pražském hradě*.

Při ekonomicko-právních jednáních jsem spolu s ostatními biskupy a představiteli řádů a kongregací vycházel z toho, že mnoho křivd prostě nejde odčinit. A nejsou to jen mrtví a celoživotně zmrzačení lidé. Již při těchto jednáních, a zvláště po nich, se silně projevovalo, jak obtížné je a bude pro církve naučit se zacházet se svobodou, kterou s malou přestávkou neměla padesát let. Šlo o to, aby bylo obnoveno vědomí identity církve. Její identita je oslabena, byť i z jiných důvodů, celosvětově. V době mé služby jsme se vydali cestou obnovy poutních míst. Jsem rád, že se podařilo obnovit Svatou horu u Příbrami a zahájit velkorysou opravu obou poutních bazilik ve Staré Boleslavi, kde jsou zvláště důležité poutní slavnosti, protože díky Palladiu země české se zde vytváří pevné pouto Moravy a Čech a duchovní most mezi Velehradem a mučedništěm sv. Václava. Naše společnost si to uvědomuje a hlavní pouti na obou místech jsou nejen státními svátky, ale i kořeny naší duchovní, národní a kulturní identity. Nelze zapomenout také na obnovu svatoprokopské Sázavy, která upevňuje cyrilometodějskou úctu uprostřed slovanských národů.

Všechno toto dění, duchovní i ekonomické, povzneslo také ekumenu, i když nepřekonalo staletí trvající předsudky, o čemž svědčí i částečné nepřijetí Mariánského sloupu, který je součástí identity Prahy a našich novodobých dějin. Nepodařilo se také dosáhnout konsensu při výročí Bílé Hory, kde se pokus některých o současnou interpretaci jeví nejen anachronicky ale i nepravdivě. Bílá Hora *není* spor německví s češtvím ani pouhý konfesní spor. Nedostatky v katechezi, za což neseme vinu my, a nedostatky ve vzdělávání, bohužel vedou k tomu, že některé staré spory a předsudky se bolestně obnovily. I když nakonec bylo docíleno konsensu, proběhlo výročí Bílé hory i obnova Mariánského sloupu ve velkém napětí.

Při svém odchodu chci zdůraznit, že odcházím doopravdy, tj. nebudu do ničeho zasahovat ve vedení pražské arcidiecéze a vynasnažím se také nic nekomentovat. Jsem připraven svému nástupci pomoci, kdykoli o to požádá. Čemu se nemohu vyhnout, je,

že zůstanu člověkem, kterému nemůže být lhostejný osud Církve a naší vlasti a jehož postoje mohou mít váhu.

Svého nástupce, arcibiskupa Jana Graubnera, vřele vítám. Není potřeba, abych mu radil, protože je dostatečně zkušený a moudrý. Vyzývám však všechny věřící, ale i ostatní občany, aby ho nejenom dobře přijali, ale také podporovali. Jeho současný úkol je velký a nesnadný. Bez pomoci Vás kněží, řeholníků a řeholnic, sester a bratří ve víře v Ježíše Krista, všech, kdo si váží společných hodnot, z kterých vyrůstá identita naší země, není dobře zvládnutelný.

Závěrem chci znovu poděkovat. A děkuji nejen nejbližším spolupracovníkům, ale všem diecézanům a široké veřejnosti, zvláště těm, s nimiž jsem jednal o církevně a státně důležitých věcech. Zároveň se i omlouvám všem, kterým jsem jakkoli ublížil. Nikdy jsem to neudělal vědomě. Nesmím zapomenout, abych poděkoval rodičům za svou výchovu, ale především abych poděkoval Pánu Bohu a přímluvě Panny Marie a našich svatých. Ve zkratce bych řekl, že budu rád, když se při setkání vzájemně podělíme o to, co se nám společně podařilo, anebo se omluvíme, že jsme si ve všem nerozuměli.

Pozdrav a požehnání Všemohoucího a Milosrdného Boha ať je s Vámi

+ *Dominik kardinál Duka OP*
dosluhující apoštolský administrátor
a Váš bývalý arcibiskup
metropolita pražský a primas český

V Praze dne 26. května 2022, o Slavnosti Nanebevstoupení Páně

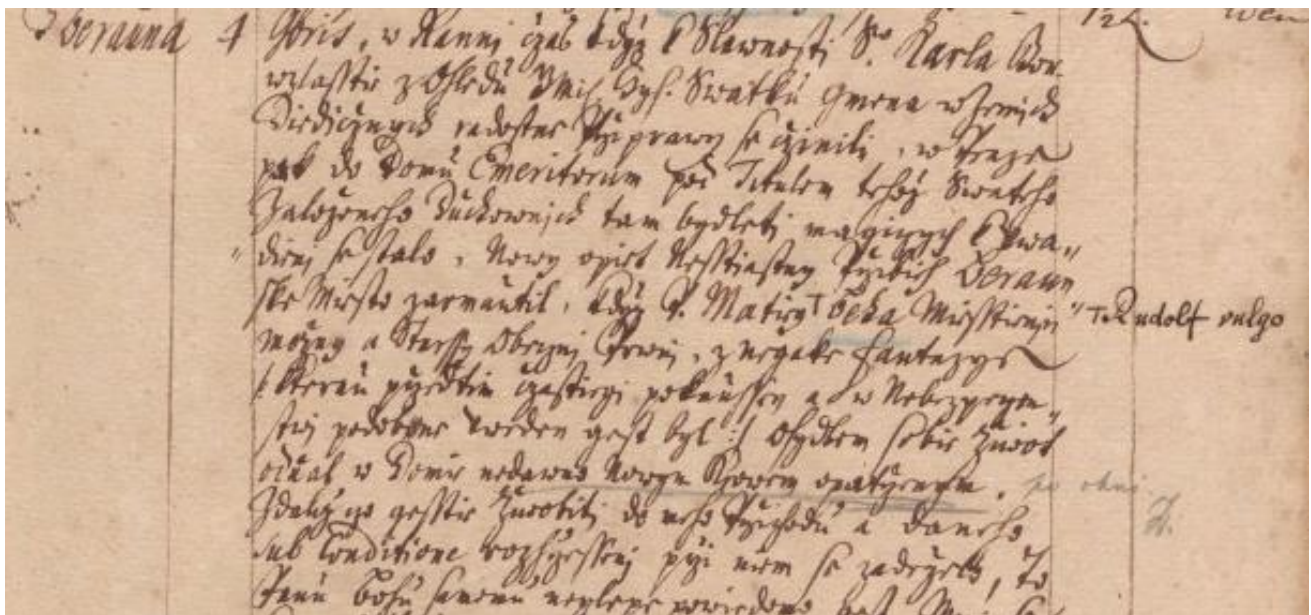
O děkanu Procházkovi, též o Matěji Rudolfovi a jeho manželce

Tak mě napadlo podívat se do matriky, jestli by tam náhodou nebyl zápis o nešťastném **Matěji Rudolfovi**, o kterém už jsem se zmínila minule. Třeba tam ani nebude, sebevrah v minulosti obvykle neměl křesťanský pohřeb a zakopali ho někde mimo hřbitov. Pak jsem si ovšem řekla, že tam třeba nějaký záznam může být, vždyť odkud by se to jinak o něm dověděli historikové, např. Josef Vávra? Vždycky také přece záleželo na tom, jak konkrétní případ posoudil kněz. A tak hledám v digitalizované matrice BEROUN 25. Velký požár sežehl naše město 22. září 1735, tak musím hledat v dnech následujících. A na str. 41 – 42 nalézám poměrně podrobný text, psaný opět kurentem. Tak snad to přečtu, ono se to za nějakou dobu poddá. A podařilo se:

„Z Berouna 4 Obrís (*Octobris*), v ranní čas, když k slavnosti sv. Karla Bor. (*Boromejského*) vzláště z ohledu JMil. Cís. (*Jeho Milosti císaře*) svátku jména v zemích dědičných radostně přípravy se činily, v Praze pak do domu Emeritorum pod titulem téhož svatého založeného duchovních tam bydletí majících zavádění se stalo. Nový opět nešťastný příběh berounské město zarmoutil, když p. Matěj Beha, měšťenin (tak Rudolf vulgo) možný (*zámožný*) a starší obecní první z nějaké fantazie (*fantasu, šílenství*), kterou předtím častěji pokoušen, a v nebezpečenství podobně uveden jest byl,

osidlem (*smyčkou*) sobě život odňal v domě nedávno novým krovem opatřeným. Zdali co ještě živobytí do mého příchodu a daného Sub conditione (*pod podmínkou*) rozhřešení při něm se zdrželo, to Pánu Bohu samému nejlépe povědomo jest. Mně se sice zdálo, že v jakémsi pohnutí úst, na způsob zívání, ano i oka jednoho mžiknutí, návěstí se mi dává jako by živ byl, a brzkého vysvobození očekával, což se státi mohlo řízením obzvláštním Božím, aby tak tichý, pokojný, spravedlivý, pobožný, ano i k chrámu Páně skrz udělování velkých v outerní den při oltáři sv. Anny hořících svící, dobročinný člověk. Jeho konec podle duše, ohavného pak pohřbu podle těla neměl. Zprávu o tom truchlivém příběhu dostavši vysoce důstojná arcibiskupská pražská konsistoř v příčině křesťanského jemu odeprěna býti nemajícího pohřbu dne následujícího 5 Obrís (*Octobris*) tento dekret jest vydala.“

Tak jen si to představte – to byla rychlost! 22. září město vyhořelo, na zmíněném

domě ale asi shořela jen střecha, když už 4. října je opatřen novými krovy. Za pouhých dvanáct dní! Napadá mě dnešní realita – statik, rozhodnutí, projekt, stavební povolení, stavební technik, stavební dozor, sehnat firmu, sehnat trámy a další a další... A protože Matěj Rudolf byl psychicky nemocný, asi se musela postarat jeho manželka. (Tedy pokud se opravdu jednalo o jejich dům, výslovně to tu napsáno není.) Pak mě ovšem napadlo podívat se do kalendáře. 4. října má svátek František z Assisi, tenkrát mu říkali Serafinský. Karel Boromejský je až 4. listopadu, a asi to tak bylo vždy. Tak tedy v tom záznamu něco nehraje. Byl opravdu říjen, nebo až listopad? A proč by se děkan Procházka tak podivně zmýlil? Všude předtím i potom má v matrice říjen...

Rychlá byla i jiná rozhodnutí – 4. října si měšťan Rudolf život odňal, 5. října konsistoř rozhodla a vydala dekret, 6. měl pohřeb, jak ještě zjistíme. Nejrychlejším dopravním prostředkem byl kůň. Představuji si, jak ho někdo rychle sedlá a vyráží ku Praze, třeba posel s napsaným vzkazem od děkana. Nebo kočí rychle zapřahá a děkan vyrazil ku Praze kočárem osobně. No ale vypadá to, že spíš odjel v sedle ten posel s písemnou zprávou, v matrice totiž následuje opis latinského dekretu vydaného konzistoří:

„Náš ctihodný a milovaný,

když jsme z vaší zprávy zjistili, že Mathias Rudolf řečený Beha nikoliv z nějakého zoufalství, ale z melancholie (smutku) a pobouření mysli (šílenství) odňal si provazem život, (a) my ostatně předpokládáme, že řečený (zmíněný) oběšený v ostatním vedl život hodný křesťanského člověka: proto je vám nyní z výroku rozhodnutí (konzistoře) uloženo (*resolutio datur*, doslova dána rezoluce), aby se jeho tělo po smrti těšilo církevnímu pohřbu a aby bylo pohřbeno na posvátném místě, avšak bez jakéhokoliv bití zvonů, nebo jiného ruchu, a aby za jeho duši mohly být prováděny přímluvné modlitby (*suffragia*). Co se týče zbylého, zůstáváme Vám nakloněni naší otcovskou láskou. V Praze v kanceláři arcibiskupské dne 5 Octobris 1735.“ Následují podpisy generálního vikáře a kancléře. Zápis pak pokračuje hezky kurentem opět v češtině (ta latinka se četla líp, ale zase to bylo latinsky). No co se dá dělat, luštím to dál:

„Dle tohoto tehdy dekretu dne 6 Obrís (*Octobris*) v samej večer tělo mrtvé k hrobu křesťanským způsobem komitované bylo, a na krchově Matky Boží položeno. Náchylný k tomu dobrému a s každým mírně a spravedlivě zacházejícímu muži, lid obecný nedal se ani temnou hned následující nocí od doprovázení jeho těla k hrobu odstrašiti.“

Co jsme se ještě dověděli o Matěji Rudolfovi? Říkali mu Beha podle manželky (tzv. „po domě“, dům byl jejího rodu a on se tam přiznal). V matrice je zapsán jako Beha a jeho vlastní příjmení někdo později připsal latinkou na okraj – Rudolf vulgo. (S příjmeními se ovšem ještě tou dobou nakládalo velmi volně.) Dále je zajímavé, že vždy v úterý zapaloval velkou svíci u oltáře sv. Anny. Proč asi? Nevíme. O mnoho let později tam pohřbili jeho manželku, tedy vlastně vdovu. Možná si původně přál odpočívat navěky právě tam, třeba předem zaplatil obvyklou taxu 15 zlatých. Co jsme se naopak nedověděli? Děkan Procházka zapomněl zapsat, jakého věku se Beha - Rudolf dožil, tak se ani nemohu pokoušet hledat v matrice datum jeho křtu. A přitom je to u všech ostatních zemřelých pečlivě zapsáno!

Zkusila jsem také ještě přečíst letopočet na náhrobku vdovy **Ludmily Rudolfové**, jsou tam totiž velké římské číslice. Jenomže ten kámen je značně obroušený a text dost nečitelný, a to i na fotkách. A potom – těch číslic je nějak moc, neboť už jen MDD dává 2000. My potřebujeme 18. století! Odpočítala jsem jedno D a jedno L, protože jsou v textu o něco níž. Pak jsem hledala v matrice, a zase nic. Pak jsem zrušila ještě jedno X, protože je tak sešlapané, že to je možná malé „x“. Vyšel mi rok 1761 – a tam jsem 17. prosince našla její úmrtí. Mělo jí být podle matriky 78 let a svého manžela přežila téměř o třicet roků.

Ale vraťme se ještě k děkanu Procházkovi. Celé jeho jméno zní **Jiří František Václav Vojtěch Procházka de Lauro** a v Berouně byl děkanem osmnáct let. (De Lauro byl akademický šlechtický titul udělovaný studentům arcibiskupského semináře, kteří dosáhli doktorátu z filozofie na pražské univerzitě.) Podrobnosti o něm a jeho působení v Berouně uvádí ve své kronice děkan Josef Antonín Seydl a další autoři. Právě v Seydlově kronice jsem našla zajímavá fakta. Děkan Procházka se po osmnácti letech v Berouně rozhodl odejít na odpočinek. Původně zamýšlel dožít mezi benediktiny ve Svatém Janu pod Skalou, ale to mu duchovní vrchnost nedovolila. Pak zažil onen veliký požár Berouna; při něm rychle zachraňoval děkanské i vikářské spisy (archiv) a pak ještě hasil s kostelníkem spadlé hořící provazy od zvonků v kostele. „Poněvadž téhož léta 1735 v Praze dům vysloužilých – domus emeritorum – pod

titulem sv. Karla Boromejského od císaře Karla VI. dostavěn byl a na den jména císařova duchovní emeriti doň uvedeni býti měli, aby tam na odpočinutí bydleli.“ Děkan Procházka se rozhodl tam také odejít, „pročež se z berounského děkanství poděkoval 1736 dne 24. ledna. Setrvaje pak ještě jen tak dlouho v Berouně, co se s ním všecky pořádnosti náležitě neurovnaly, konečně dne 4. března odebral se do Prahy, kde svatého pokoje, po němž jedině bažil, v domě zasloužilého duchovenstva na Novém Městě dosáhl (...)“ Tak a hned je to s tím 4. říjnem (možná listopadem) a svátkem Karla Boromejského jasnější! Archiv byl někde narychlo přestěhovaný, děkanství požárem také utrpělo, děkan si psal možná někam jen poznámky a do matriky vše zapsal patrně ex post, vždyť odešel až v březnu, a prostě se nějak zmýlil.

Lidmila Fričová

Za překlad latinského textu děkuji Mgr. Zdeňku Samcovi

„Modlete se, hodně se modlete... Ježíšovo a Mariino Srdce mají s vámi plány Milosrdenství“ (Fatima, 1916)

Tak se obrátil k třem malým dětem – pasáčkům z Fatimy – Lucii (10), Hyacintě (7) a Františkovi (9) – mladík, který se jim představil jako Anděl Strážný Portugalska, Anděl Míru. Bylo to právě jeden horký letní den, když děti prožily setkání s Andělem již podruhé. A nejen to. Dozvěděly se i o obětech a prosbách za obrácení hříšníků i o důležitosti přijmout s pokorou utrpení. To vše v souvislosti s pozváním k míru. Není to aktuální právě v této době, kdy stále častěji zakoušíme ve svém každodenním životě různá omezení, ohrožení, kdy stále častěji slyšíme o válce? Není to tedy pozvání právě pro nás? Vždyť papež Benedikt XVI. při své pastorační návštěvě Portugalska ve Fatimě řekl, že poselství Fatimy je aktuální právě pro tuto dobu.

Fatimští pasáčci byli děti jako každé jiné. Rádi si hráli, skotačili a krátili si čas při pasení stáda... Ale Bůh měl svůj plán v jejich životech. Naučili se modlitbě smíru a klanění a o rok později, v roce 1917 na místě zvaném Cova d'Íria, vstupují do dialogu s krásnou Paní v bílém, která přichází z nebe. A co víc – na otázku, kterou klade Lucie, jestli půjde brzy do nebe ona i její malí přátelé, bratranec a sestřenice, dostává jasnou odpověď. Hyacinta ano. František také – ale bude se muset pomodlit ještě mnoho růženců. A on toto pozvání přijal. Říkával: „Já se pomodlím tolik růženců, kolik jen ta krásná Paní bude chtít.“ A využíval každou příležitost k této modlitbě, kterou si zamiloval. Mě velmi oslovil dialog, který vždy začíná Lucie s Pannou Marií. „Co si ode mě přeješ?“ I my můžeme takto začínat naši modlitbu. Touto otázkou. A pak ale také dodat: „A co mohu pro Tebe udělat?“ I malá Lucie dostala odpověď: „Ježíš chce, aby mě lidé poznali a milovali, a Ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“ (13.6.1917). A Lucie takto pomáhala až do svých 98 let. Tedy, jak vidíme, nezáleží na věku. V každém věku můžeme sloužit Bohu i lidem, být nasazení pro šíření Božího Království.

Panna Maria při zjevení 13.7.1917 zjevila dětem fatimské tajemství ve třech částech. Tento den také poprvé hovořila o zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci. Máme všichni v paměti 25.3.2022, kdy se papež František rozhodl obnovit zasvěcení Ruska (a z pochopitelných důvodů připojil i Ukrajinu) Mariinu Neposkvrněnému Srdci. Mnozí lidé považovali za nutné, aby zaznělo slovo Rusko – vždyť to takto žádala Panna Maria. Ano, to zcela jistě je potřebné. V roce 1984 v tento den to možné nebylo, i když sv. Jan Pavel II. pozval biskupy světa na Svatopetrské náměstí, nebylo možné, aby vyslovil Rusko. Jan Pavel II. vnímal velkou potřebu zasvěcení, stejně jako i letos Svatý otec František. Ale věta, kterou Panna Maria právě 13.7.1917 vyslovila, má své pokračování... Řekla: „Přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci.“ A přišla s tímto požadavkem 13.6.1929 do španělského Tuy, kde sestra Lucie žila v klášteře sester dorotejek. To už věděla o prvních sobotách. 10.12. 1925 v klášteře v Pontevedra vysvětluje Panna Maria jejich důležitost. Nejsvětější Panna jí položila ruku na rameno a v druhé ruce jí ukázala srdce ovinuté trním. Dítě přitom řeklo: „Měj soucit se srdcem Nejsvětější Matky, jež ovíjejí trny, kterými je nevděční lidé neustále probodávají, a nikdo nekoná smírné skutky, aby je odstranil.“ Potom řekla: „Podívej se, má dcero, na mé srdce ovinuté trním, jímž je nevděční lidé svým rouháním a nevděčností stále probodávají. Alespoň ty se snaž mne potěšit a řekni, že slibuji přijít na pomoc v hodině smrti s milostmi potřebnými pro spásu všech těch, kteří se o prvních sobotách po sobě jdoucích pěti měsíců vyzpovídají, přijmou svaté přijímání, pomodlí se pět desátků růžence a budou patnáct minut rozjímat o patnácti tajemstvích růžence.“ Proč Panna Maria žádá pět po sobě jdoucích prvních sobot v měsíci? Panna Maria ve Fatimě vybízí k pěti prvním sobotám, protože existuje pět urážek a rouhání proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie: 1. Rouhání proti Neposkvrněnému Početí Panny Marie. 2. Rouhání proti jejímu Panenství. 3. Rouhání proti jejímu Božskému Mateřství. 4. Rouhání těch, kteří otevřeně zasévají do srdcí dětí lhostejnost a dokonce i nenávisť vůči Matce Boží. 5. Urážky těch, kteří ji hanobí v jejich obrazech a sochách.

VELKÁ PŘISLÍBENÍ K POBOŽNOSTI PĚTI PRVNÍCH SOBOT

K pobožnosti pěti prvních sobot byla dána velká přislíbení. „**Všem, kdo po pět po sobě následujících prvních sobot v měsíci splní požadované podmínky, slibuji, že při nich budu v hodině smrti se všemi milostmi potřebnými ke spáse jejich duše**“. S nezměrnou velkorysostí slíbila Nejsvětější Panna tu nejúžasnější milost, milost všech milostí, milost vytrvání až do konce. A tento příslib platí pro všechny bez výjimky a bez jakýchkoli omezení. Sestra Lucie také řekla: „Nikdy jsem nebyla tak šťastná, jako když přišly první soboty. Když jsem se to dozvěděla, hned jsem s pobožností začala a toužila jsem udělat všechno pro to, aby se do ní zapojili i ostatní.“

Mnoho lidí už mi řeklo, že konají první soboty. Jdou na mši svatou u nich ve farnosti. To je krásné. Ale zapomínají na důležitost smíru. Smíru za hříchy, urážky, rouhání, lhostejnosti proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Není to těžké. A kdo jednou začne první soboty, dokud může, touží pokračovat. Je to den velkých milostí. No řekněte, nestojí to za to, bojovat za spásu duší? Mé vlastní, mých nejbližších doma, naší země, Evropy, celého světa? V této době, kdy jsme ustrašení, co bude, můžeme právě nyní uslyšet pozvání, jako uslyšeli i tři pasáči před 105 lety. „Modlete se každý den růžencem!“ Ne desátek, ne jen babičky v kostele, protože jejich vnoučci mají

kroužky, jejich děti mají hodně práce... Je to pozvání pro každého. Každý den, celý růženec. Zamilujme si tuto modlitbu, tak jako malý chlapec, svatý František Marto, který uvěřil v sílu a milost této modlitby. Modlete se růženec v rodině, ve společenství, ve farnosti. Kéž je pozvání k pobožnosti prvních sobot novou inspirací – jak se učit být světlem v tomto světě a vést sebe i druhé do Mariina Neposkvrněného Srdce, které je „útočištěm a cestou vedoucí k Bohu“ (Fatima, 13.6.1917). Přeji vám všem na této cestě radost z Hospodina a mnoho povzbuzení ve společenství modlitby. Kéž se za vás přimlouvají svatí pasácci z Fatimy, František a Hyacinta, ctihodná služebnice Boží, sestra Lucie i sv. Jan Pavel II.

Srdečně vás napříč věkovými skupinami zveme do Koclířova, kde právě naši každodenní službu stavíme na Eucharistii, modlitbě sv. růžence, obnově zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a první soboty slavíme ve společenství bratří a sester z celé naší vlasti. Těšíme se na setkání.

*Hanka Frančáková,
Světový apoštolát Fatimy, národní centrum pro Českou republiku a regionální centrum
pro země východní Evropy a společenství Českomoravské Fatimy v Koclířově u Svitav.
www.cm-fatima.cz*

Modlitba měsíce

- Společný úmysl apoštolátu modliteb na léto:

Modleme se za všechny, kteří se vydávají na cesty za poznáním a rekreací, aby Boha našli v kráse přírody i vznešenosti umění.

DEN PRO RODINY

SOBOTA **13. 8. 2022**

9.00 – 9.30
MODLITBA

9.30 – 9.50
KATECHEZE

10.00 – 11.00
DISKUSE

11.30
MŠE SVATÁ

10.00
LOUTKOVÉ DIVADLO

12.30
KONCERT SBM

13.30
ŽONGLOVÁNÍ

16.00
POŽEHNÁNÍ A UKONČENÍ

a mnoho dalšího.....

CSM 2022 HRADEC KRÁLOVÉ

www.celestatnisetkanimladeze.cz

Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24/5, 266 01 Beroun
tel: 311 621 964, e-mail: farnost.beroun@centrum.cz; www.farnostberoun.cz

Bohoslužby:	Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
BEROUN	10.00	19.30	18.00	8.00	8.00	18.00	
KRÁLŮV DVŮR	8.00						
SV. JAN	8.00						
LODĚNICE	9.30						
CHYŇAVA	11.15						
TETÍN	11.15						
NIŽBOR							16.30
VRÁŽ							18.00*

* 1. sobotu v měsíci bohoslužba slova

Kontakty:

P. Petr Bouška, administrátor
e-mail: petr.bouska@centrum.cz
mobil: 608 524 408

P. Petr Blecha, farní vikář
e-mail: deserto@tiscali.cz
mobil: 723 183 758

*

Lukáš Petřvalský, titulární varhaník
e-mail: lucas.petrvalsky@hotmail.com
mobil: 724 219 745

duchovní vypomáhající ve vikariátu
P. Josef Jonáš, výpomocný duchovní
e-mail: josef.jonas@web.de
mobil: 775 271 756

Ondřej Mrzilek, jáhen
e-mail: ondrej.mrzilek@seznam.cz
mobil: 732 281 293

Jiří Cikánek, jáhen
e-mail: jiri.cikanek@seznam.cz

*

Pavel Kodras, stavební technik vikariátu
e-mail: pavel.kodras@apha.cz
mobil: 602 465 797

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník Římskokatolické farnosti Beroun
Písemné příspěvky možno odevzdat **nejpozději do 20. dne měsíce** do krabičky
„Dotazy a příspěvky“ v kostele, v elektronické podobě na e-mail: red.tym@seznam.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě na stránkách farnosti: www.farnostberoun.cz.

Příspěvek dobrovolný, č. ú. farnosti Beroun: 361 038 389 / 0800